

MÄNNEN AF BÖRD

och
Quinnan af Folket.

Roman af Marie Sophie Schwartz

(Forts. från förra numret.)

En dag, det var en solig aprilförmiddag, då Stephana gick upp i öfra våningen för att taga grevinnan Gunnillas forna sängkammare i ögonsigte emedan den, tillika med spegelkabinettet och den lilla salongen blifvit iordningsatta för Stephanas enskilda begagnande och just nu hunnit blifva fullkomligt i ordning, tog hon vägen genom det praktfulla tafvelgalleriet. När hon trädde in i detsamma, fann hon Helfrid stående framför porträttet af grevinnan Gunnilla, som Stephana låtit försä med en ny ram samt renoverat så, att det såg alldeles nytt ut. Det hade blifvit placeradt midt på galleriets långvägg.

"Känner ni igen det der porträttet?" frågade Stephana.

"Ja, men jag begriper icke."

"Huru det kan vara kvar, då alla den andra sändes till Furuhof och der blefvo lägnors rof, vill ni säga," inföll Stephana.

"Alldeles."

"Ingenting är enklare. Då jag återsände alla de porträtt, som utgjorde er familjs stolthet, förbehöll jag mig detta enda, hvilket för er innebar en förödmjukelse, men deremot för mig egde ett verkligt värde."

"Hvad värde kunde det ega för er? — Känner ni Gunnilla Romarhjertas historia?"

"Nej, men jag vet att hon utgått från folket, och att hon i följd deraf måst lida utaf er familjs anborna högmöd; och därför intresserar den der bilden mig."

"Högmöd?" upprepade Helfrid och fäste sina djupblå ögon på Stephana med ett bestämdt ogillande uttryck.

"Ja, ordet ljuder icke vackert, men det är sant; eller huru vill ni benämna den fördom, som gjort att er slägt försköt Gunnilla?"

"Huru vet ni, att hon blef försköten?"

"Jag vet, att hennes porträtt ansågs övrigt af en plats ibland edra stamfäders och stammödrars, och detta var en yttring af högmöd."

Helfrid skett färg. Stephana hade anslagit den ömtåliga strängen i den unga flickans hjerta.

"Hvarför kalla en af de äldsta känslor för högmöd?"

"Ärlaste! — Min fröken, jag kan sannerligen icke fatta, huru ni vill försvara den såsom ädel," sade Stephana med någon skärpa i tonen.

"Ligger det icke något ädelt i aktningen för våra fädernas stora och lysande egenskaper, och den helgd, hvaruti vi hålla ett namn, som burits af utmärkte personer? Ligger det icke något upphöjdt i den upfattningen, att vi icke vilja att detta namn skall bäras af andra än dem, hvilka ega ett som är utmärkt och aktadt. — Och slutligen vill ni väl icke bestrida att då adeln ursprungligen utgått ifrån det ädlaste en nation egt, och, just i följd af sina högre företräden höjt sig öfver massan, det äfven bör ligga i hvarje ädligens pligt att icke genom förbindelse med personer, hvilka icke härleda sitt ursprung ifrån nationens ädlare söner, förnedra ett namn, som just genom de minnen, hvilka äro fästa vid detsamma ällger att hålla det heligt."

Helfrids hela utseende var stöttigt, då hon så talade, det kungligt upburna hufvudet tycktes skapadt för en krona. Så tänkte Stephana, då hon, med ett snarare medlidande än föraktligt leende, betraktade denna vackra typ af en ung adelsdam.

"Stoltheten öfver ett namn är ungefär lika klok som stoltheten öfver yttre frägn. Den är löjlig, då den icke förenas med ett ädelt sträfvan- det att vara detta namn värdigt, och egoistisk, då den, som fallet ofta är, gör oss blinda för andras menliga rättigheter. Ni talar om att icke förnedra ett ädelt namn genom förbindelser med personer, som icke ega ett sådant. Namnet förnedras, då vi skänka det till personer, hvars karakter och uppträdande stämpla dem såsom usla människor, om de äfven hade ett aldrig så lysande namn; detta förnedras icke derigenom att man skänker det åt den ringa och dygdiga. — Vi trampan detta namn under våra fötter, vi söla det i smutsen, och göra oss övriga att bära det, då vi tro oss genom detsamma berättigade till grymhet mot dem, som sakna det ärfda företädet. Men- niskan måste själf gifva sig sitt värde, hon kan icke ärfva ett sådant, och den utmärkelse som blott har förfärens stolhet att stöja sig på, är af intet värde. — Svarta mig, fröken Helfrid, ni, som känner Gunnilla Romarhjertas historia, var hon en aktningvärd eller föraktlig Kvinna?"

"Till sin karakter var hon i allo aktningvärd, om hon ej varit nog fömetän att tro sig värdig att bära namnet Romarhjerta."

"Och hvarför var hon icke värdig detta namn?"

"Min fru, hon var en simpel fiskardotter."

"Detta kallar ni ädel stolthet. Jag benämner det: högmöd." Stephana rådde upp sig och tycktes, under det hon talade, blifva högre och större än vanligt. "Jag sku'le, ifall Gud låtit mig födas af ädligt blod, blivas inför mig själf och inför honom, om jag så glömde mig som kristen, att jag icke i första rummet skänkte dygden min aktning, om den än höldes af en valdmarskock, eller träffades inom tigerens trasböldes bröst. Jag skulle känna mig stolt och hedrad af att få förbinda mig med det äfva och goda äfven om det inom samhället innehade en aldrig så ringa ståndpunkt. — Se då," tillade Stephana allvar-

ligt, "der nere vid dörren ser ni porträttet af Catharina af Medicis, denna blodtörstiga tigrinna i purpur, denna kvinna, sölad i brott; och likväl skulle samma medlemmar af er familj, som försköt den dygdiga fiskardottern, med stolthet berömt sig af att vara beslägtad med detta krönte vidunder, ifall de kunnat räkna henne till antalet af sina fränder. Är denna upfattning af mänskligt värde och mänskliga företändaren sann, då är kristendomen falsk, och allt det sköna och herrliga den lär en lögn."

Helfrid stod bedöfvad af de energiska orden, kanske kände hon sig äfven träffad af den sanning, de innehöll. Det vissa är, att hon kände sitt hjerta liksom hämmadt, och hon tyckte ett ögonblick att pulsarna stodo stilla. En tystnad uppstod. Stephana bröt den:

"En besynnerlig lek af ödet var det, att alla porträtten af edra öfriga fränder skulle alldeles försvinna, men denna bild, den enda ni ansågo övrigt att finnas ibland de öfriga, skulle blifva kvar, för att ropa till representanten af familjen Romarhjerta en evig anklagelse öfver lidna oföretärter. Der ligger en Nemesis i denna nyck af slumpen. Bilderna af de ärorika härforarne äro af stoft, men bilden af den i tysthet lidande och förödmjukade dygden sitter kvar i den öde borgen såsom det tysta samvetkskvalet i hjerta."

Stephana vände sig ifrån porträttet och sade för att byta samtalsämne:

"Hvad tycker ni om den der taflan? Corsaren vid sin bruds bår."

"Den är skön."

"Ja, icke sant. Se på hans ansigte. Det är styrkan, och de vilda passionerna, förkroppsligade i hans gestalt, men man läser i ansigtet, i kroppsställningen, att hans makt är bruten, och genom hvad? — Genom förlusten af hans goda engel."

"Ja, hvad är vår styrka, all vår makt, när det goda öfverger oss," sade Helfrid.

"Deruti har ni rätt. Ingen makt är så stor som det godas, och aldrig visar sig människans så i hela sin styrka, som då hon vill segra genom detsamma."

En stund derefter följdes Helfrid och Stephana åt på en promenad. Nere vid parken mötte de Jacobo.

"Hvad, är du här?" sade Stephana. "Jag såg dig helt tidigt rida till Åkersnäs."

"Jag är öfverallt och ingenstades," svarade Jacobo leende, "eljes är det därför, att jag tänkte för mycket på hvad det icke hörde till arbetet för dagen, hvilket hade till följd att jag glömde mina ritningar på det nya utvänningsföretaget, hvilket skall sättas i arbete, och nu måste jag i flygande fart hit efter dem." Han tog afsked och skyndade upp till byggningen.

"Hvad tycker ni, fröken Helfrid, om Jacobo?"

"Jag finner honom vara en ovanligt begäfvad person."

"Nå väl, behöver han vara adelsman, för att ni skulle skänka honom en aktning?"

"Nej, lika litet som ni, min fru, behöver vara adelsdam för att väcka beundran."

"Och likväl skulle ni hvaras, ifall er bror för- enade sitt öde med en sådan här ofrälse kvinna som jag." Stephanas ton var ovanligt bitter.

"Jag skulle icke hvaras; men jag skulle beklaga, att ni icke till edra öfriga egenskaper kunde lägga ett icke med dem passande namn. För öfrigt tror jag det egentligen skulle, hvad mig personligen angår, icke det minsta inverka, men det skulle oroa mig för den smärta min mor dervid skulle erlida. Hon är för gammal till att kunna ändra upfattning af lifvet eller begrepp om rätt och orätt."

"Tror ni verkligen det? — Och jag som haft för afsigt att göra henne otrogen sina aristokratiska begrepp." Nu log Stephana så hänförande mildt, att Helfrid fann henne oemotståndlig.

"Ni utöfvar verkligen en sållsam makt öfver människohjerta, men . . ."

"Men i detta fall betvivlar ni min makt, är det icke så? — Hvem vet, jag brukar alltid segra; då jag vill. — Dock, vi lemna detta ämne; när segern blir min, då skola vi tala derom."

"Något, som ofta förundrat mig," återtog Helfrid efter en stunds uppehåll, "är att tvneve människor, så hvarandra lika till bildning och upfattning af lifvet, som ni och herr Lange, icke ha blifvit ett par."

Stephana tyckte att Helfrids färg nu blef något starkare och att rösten saknade något af sitt vanliga lugn, men utan att gifva någon vidare uppmärksamhet deråt, svarade hon:

"Det gafs verkligen en tid, då både han och jag kände, att vi voro skapade för hvarandra, men jag var — gif, och Jacobo fäste sitt hjerta med ungdomlig glöd vid en annan."

"Ah! han är således förlöfvad?"

"Han har varit det. — Nu är förbindelsen bruten, och han har gjort en rik vinst på bittra minnen."

"Hvem bröt förbindelsen, han eller hon?"

"Hon svek sin tro, och han upplöste förlöfningen, men Jacobo lyckades icke slita den farliga bilden ur sitt hjerta."

"Det vill säga, han älskar henne än?"

"Icke henne; men väl det förfutna. Hans inbillning hänger fast vid minnet af hvad hon var, innan hon lekte med sina eder och hans kärlek."

Helfrid gick tyst och tankfull vid Stephanas sida. Hon kunde icke göra sig reda, hvarför hon erfor en så bitter känsla vid Stephanas ord. Det föreföll henne som om de egt förmågan att likt ett skarpt vapen tränga in i själen och sära. Slutligen återupptog hon samtalsämnet, sågande:

"En dylik kärlek, som hvilat på inbillning och minne kommer säkert att följa honom genom hela lifvet."

"Det vill jag icke påstå, men nog fördras det är för att utplåna den ur ett hjerta, sådant som Jacobos. Det sår, hennes tröloshet förorsakat honom, har tiden läkt; men den hänförande bilden, som minnet af den första tiden utaf deras kärlek framställer, eger för honom ett på ett gång så tjugande och ändå bittert behag, att jag ofta fruktat att den blir hans lifs följeslagerska."

"Men huru var det möjligt att svika honom?"

Helfrid märkte icke själf att hennes röst hade ett alldeles eget uttryck, då hon uttalade denna fråga. Stephana frapperades deraf och såg på henne med en forskande blick, hvilket likväl undföll Helfrid, ty hon såg rakt framför sig.

"För att förstå det," svarade Stephana, "skall man känna henne. — Hon är en kvinna utan hjerta."

"Och en sådan har han kunnat älska?"

"Hon var ett ungt tjugande barn, då han fäste sig vid henne; och en hvar hade då kunnat blifva intagen af den älskliga varelsen, hvilken lofvade att blifva en engel, men blef en skåde- spelerska på världsteatern, som för nöjet att se sig tillbedd och hyllad uppförde allt och alla."

Hofslagen, som hördes bakom dem, kom Stephana att se sig om; det var Jacobo, som kom ridande i full karriär. Han aftog mössan, då han ilade förbi sågande med ett hjertigt leende:

"Tillgif mig min oartighet, att så här äro förbi er, mina damer; men man väntar mig der borta i mitt rike, det vill säga i verkstäderna." Och dermed var han borta. Helfrids ögon följde honom, och ett drag af svärmod spred sig öfver det vackra ansigtet. Äfven detta såg Stephana och tänkte, suckande:

"Stackars barn, skall äfven hon, genom en obesvarad kärlek till en ofrälse få plikta för allt det onda hennes slägts högmöd framkallat."

Om aftonen sedan man åtskilt, efter att ha tillbringat några timmar inne hos grevinnan, fann vi Stephana och Jacobo i det lilla kabinet- tet, som låg emellan stora salongen och förmaket.

"Säg mig, Jacobo, hvad tycker du om Helfrid?" sade Stephana och lade sin hand på hans axel.

"Hon liknar kristallen, så ren och blankfri är hennes själ. Det är en diamant, som i slipningen fått något oregelbundet, men som, om den erhål- ler en riktig infattning, skulle blifva af oskattbart värde."

"Hvad menar du med infattningen?"

"Jag menar det värde, verklig moralisk öfver- lägsenhet ger. Den riktingen Helfrid fått är skef, och hennes världssigtet falska."

"Det är sant; men det är något obeskrifligt hänförande i hennes tillgifvenhet för modern och brodern, i hennes kärlek till allt skönt och ädelt, samt den enkla och flärdlösa godhet, som i allt framlyser."

"Ja, och det ligger ett verkligt nöje uti att under samtal framlocka de rika skatter, som slumra inom henne, och då springa fram likt guldädror. Mig intresserar hon mer än någon frammande kvinna gjort på flere år. Det är godt att se in i hennes öppna djupblå ögon och der läsa en skön själ."

"Har du aldrig tänkt dig möjligheten att vid henne kunna fästa ditt hjerta?"

"Nej; jag har önskat att kunna vara hennes vän, och möjligen under våra samtal leda hennes naturligt ljusa förstånd ifrån förmakarne."

"Skulle ej denna vackra och ädla flicka kunna komma dig att glömma?"

"Det tror jag icke."

"Och hvarför?"

"Derför att jag älskar att minnas. För öfrigt saknar jag verkligen lust att än en gång sätta mitt lugn på spel. Det förfutna sviker mig icke; det är troget, och jag vill äfven förblifva det trogen."

"Men ju söker Helfrids sällskap och är gerna med henne."

"Ja, jag finner mig väl med henne, och jag tycker om att endas den friska och rena luft, som omger en så oförderfvad natur. Dessutom, Stephana, känner jag att jag på henne kan utöfva ett godt inflytande, liksom jag en gång gjorde det på dig."

"Akta dig, Jacobo! Kom ihåg, att du nära nog själf lidit skeppsbrott på det inflytande, du i början hade öfver min förvildade själ."

"Jag var tjuogett är då, och man är icke filosof vid tjugoett."

"Jag fruktat att man icke heller vid tjugonio är det."

"Jo, om man som jag sett sina skönaste för- hoppningar gå i kvaf, och står i lifvet med en erfarenhet, så bitter som min."

"Tank, om Helfrid fäste sitt hjerta vid dig?"

"Huru skulle hon kunna göra det, jag har ju aldrig gifvit henne anledning tro, att jag för henne hyst annat än aktning och vänskap."

"Du erkänner, att du utöfvar ett visst infly- tande på henne."

"Ja, men jag utöfvar ju detsamma på dig. För öfrigt är jag ofrälse, och hon stark aristokrat. Hennes bördstolthet är ett säkert värn för faran att fästa sig vid mig, äfven om jag vore en så färlig karl, som du tycks förutsätta." Jacobo smålog.

En stund derefter gick Jacobo rökande på en cigarr ned till flygeln, der han hade sina rum.

Stephana skulle för första gången sofva i grevinnan Gunnillas i. d. sängkammare, hvilken nu var i ordning. När hon hade skilt sig vid Jacobo, gick hon uppför trappan till öfra våningen och tog vägen genom tafvelgalleriet, men just som hon öppnade dörren till detsamma, tvärstannade hon. Framför Gunnillas porträtt stod en hvit skepnad. — Vid första anblicket gick en rysning genom Stephanas kropp, och hon ihågkom Eklunds påstående, att den stackars Gunnilla gick och spökade; men ögonblicket derpå

var förskräckelsen försvunnen, och Stephana gick dristigt fram till skepnaden, som vid ljudet af steg vände sig om.

"Fröken Helfrid!" utropade Stephana då mänskenet föll på Helfrids bleka och tårdränkta ansigte. Helfrid smålog sorgset, fattade Stephanas hand och sade, utan att gifva någon förklaring öfver sitt vistande vid denna timme på detta ställe:

"God natt!" och lemnade med lätta steg gal- leriet.

"Gunnilla och Elin," mumlade Stephana. "Jag fruktat ödet åtagit sig att vara eder obliida häm- nare."

Några dagar derefter, en afton vid den tiden då man brukade samlas, antingen i grevinnans eller Stephanas salong, fann vi den förstnämnda, sittande i sin, helt allena. Grevinnan hade låtit säga, att hon icke för än litet senare skulle infinna sig, emedan hon först behöfde taga någon hvil efter ett svårt anfall af hosta som hon haft. Helfrid stannade hos modern, hvilken hon högt sällan lemnade. Jacobo hade ännu icke åter- vandt från Åkersnäs, och Jane var borta i pre- stegården.

Stephana hörde, der hon satt, huru Herman kom in i matsalen och frågade Eklund, som alltid uppehöll sig der till dess te blifvit ser- vadt:

"Äro fruntimren inne hos grevinnan eller hos fru Stephensen i afton?"

"De äro i stora salongen," svarade Eklund, som högst ogerna uttalade namnet Stephensen. I nästa ögonblick inträdde Herman; men då han fann Stephana helt allena, stannade han, sågande:

"Ursäkta, min fru, men jag trodde att . . ."

"Er mor och syster voro här, vill ni säga, herr greve?"

"Ja, jag skulle icke ha inträdt om jag vetat att ni var allena."

"Och hvarför icke?"

"Af fruktan att störa er."

"Ni stör mig icke, tvärtom jag väntade er."

Stephana gjorde en rörelse med handen, som inbjöd Herman att taga plats, i det hon bifogade: "Grevinnan behöfde en timmes hvil och kommer icke för än litet senare."

"Ni är helt allena. Hvar är herr Lange?"

"På Åkersnäs, förmodar jag." Stephana be- traktade Herman, hvars hela väsen hade något trugnet. — Hon bladdrade tigande i några grav- yrkäten.

"Herr greve," sade Stephana helt plötsligt, "ni har nu en lång tid varit missnöjd med mig. På hvad sätt har jag sårat er?"

"Missnöjd med er, min fru!" Herman såg upp. "Huru vore det möjligt?"

"Att det är möjligt har ni bevisat mig, och det smärtar mig att så är. Jag ber er imellertid tro, att jag åtminstone aldrig med afsigt gifvit er anledning dertill; och jag hoppas, att ni har nog vänskap för mig att helt uppriktigt säga hvad det är, som framkallar er närvarande sin- nesstämning, eljes fruktat jag att ha begått ett misstag, då jag trodde er hysa en smula till- gifvenhet för mig."

Stephana räckte honom handen med en inta- gande rörelse.

Herman fattade den med nästan passionerad värma, och slöt den mellan sina, sågande, något upprörd:

"Nej, ni har icke misstagit er, då ni trodde på min tillgifvenhet."

"Nå väl, tala då uppriktigt med mig, och jag hvarmed jag sårat er! Är det något i mitt sätt emot er mor eller syster, som icke är sådant ni önskat det?"

"Huru kan ni falla på en sådan tanke; tvärtom tycks hvarje dag endast öka min skuld till er för den utsökta grannligheten och finkänslighet, hvarmed ni söker försona den stackars döende med sitt öde, och kommer hennes stolthet att glömma, att hon är er gäst. Jag ser er aldrig med henne, utan att beundra er." Greven tryckte Stephanas hand till sina läppar. Hon drog den sakta undan och sade, kanske med mindre säkerhet än vanligt:

"Nå, hvad är det då?"

"Ingenting som utgått från er. Ack, ni lem- nar mig icke en gång den trösten, att i något enda afseende kunna anklaga er?"

"Hvarför har ni då undvikit mig?"

På Hermans panna brann en mörk rödnad, i hans ögon flammade det till, men då han mötte Stephanas lugna, klara och allvarliga blick, förde han handen öfver pannan och sade långsamt:

"Derför att min själ varit uppfyllt af bittra minnen. — Minnen, dem ni vid vårt sista besök hos baron Skjölds frammanade till lif, — och hvilka sedan förföljt mig. — Jag har under denna tid önskat att kunna tala till er fullt uppriktigt, och likväl känner jag att det är omöjligt."

"Ni har då ej förtroende till mig?"

"Jag skulle önska att jag kunde misstro er."

"Ni och jag stå genom det uppdrag, ni åtagit er, i en sådan ställning, att vi måste hafva för- troende till hvarandra. Nå väl, låt oss å ömse sidor glömma, att vi tillhöra olika samhälls- klasser, och icke blott vara ett par kompanjoner utan äfven ett par vännar. — Jag försäkrar, att jag hy- ser verklig vänskap för er och er familj, och låt derför mig äfven tro att jag i er icke blott har en samvetsgrann vårdare af mina affärer, utan äfven en vän!"

"Vän," upprepade Herman.

"Är det för mycket begärd?"

"Nej, vid Gud! Och jag hade hoppats att ni icke behöft göra mig denna uppmaning, utan att ni kändt och sett att jag var det."

"Tack! Då är ju allt bra," en paus upptod. Greven bröt den.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jemna num- mer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro utplåna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection 160 acres, mer eller mindre.

Annålan för tillträde.

Annålan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om home- stead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commis- sioner af Immigration, Winni- peg", eller till det respektiva lo- kala landkontoret erhålla rättig- het att låta ett ombud uttaga till- trädesbesvit för honom. En af- gift af \$10.00 erläggas för för till- träde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande home- stead-lagen skall skyldigheterna fullbordas på följande sätt, namli- gen: —

- 1) Genom att minst sex måna- der bygga och bo på landet hvar- je år under en termin af minst tre år.
- 2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga home- stead, bor på en farm i grann- skapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles, fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.
- 3) Om en nybyggare har erhål- lit patent på sitt första home- stead, eller Certificat för utföran- det af sådant patent återstuder af i den ordning, som föreskrives i Dominion Lands Act, så är erhäl- lit tillstånd för ett andra home- stead, uppfylles skyldigheten un- der tiden före patentets erhållan- de genom att vara bosatt på sitt första homestead.
- 4) Om nybyggaren har sin perma- nent bostad på farm, som eges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bostad- skyldigheten genom att vara bo- satt upp nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående

menas antingen samma township eller ett dermed sammanhän- gande.

Homesteadtagare, som vill till- gödgöra sig förmånerna af be- stämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforder- liga stallbyggnader, samt dessut- om hafva 80 acres ordentligt till- hägnade.

Hvarje homesteadtagare, som briter i att fullgöra homesteadla- gens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

Lan inlemmas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-in- spektören. Innan denna begäran insändes, måste settlarne gifva sex månaders skriftligt notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttåga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrationskontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territ- orierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjänstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett passan- de stycke land; samt klara under- rättelser med afseende på land, skogs-, kol- och mineralgarne såväl som kronolanden i jernvägs- bältet i British Columbia, erhål- las på begäran hos "The Secre- tary of the Department of the In- terior", Ottawa, "The Commis- sioner of Intmigation", Winni- peg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

James Smart,

Vice-Intrikesminister.
 N. B. — Utom dessa frihem- man, till hvilka ofvanstående för- ordning hänförs, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängliga för arrende eller köp från jernvä- garna eller andra firmor.

ETT SPECIELT

FRITT TILLBUD.

Hvarje läsare af denna tidskrift som skrifvet ett brev till oss om att gifva oss och adresserat det till
 Scandinavian Department,
 Miles Medical Co., Birkbeck, Ind.,
 emottager fritt tillstånd:
 1. En väcker bok med färgglad afbil- ding af det gamla lands byggnads- och skulptur. Skrifven på färgglad språk. Ordet om af de bländande böcker på engelska!
 2. What's Wrong? En underbar "paster" bok, illustrerad.
 3. What to Eat? Innehållande nya måltid- sätter på Frisco, Lough, Middag och Soopie.
 4. Character of Power: Hvar man kan läsa sin egen och sina vännars karakter i minuter. Utom illustrationer.
 5. The Story of Handed: Hvar man kan läsa det förtädda och förskömmade i hand- ens lester. (Falskhet!)
 Gifva ej ett skrifva genast och adressera till
 Scandinavian Department,
 Miles Medical Company, Birkbeck, Ind.

"Ni frågade mig en gång, hvarför jag ej gift mig."

"Ja, och ni svarade, att ni en annan gång skulle säga mig det."

"Det är därför att jag redan är gift." Hermans röst var allvarlig, och hans ögon hvilade på Stephana med ett så genomträngande uttryck, som om han velat läsa i hennes själ intryck orden gjorde; men på Stephanas ansigt rörde sig icke en muskel. Hon såg lugnt upp på honom, sågande:

"Gift! — Men er hustru, hvar är hon?"

"Det kan ju vara likgiltigt. — Vi ha aldrig lefvat tillsammans. — Vi äro vigda, icke gifta."

Stephana stödde hufvudet mot handen och sade långsamt:

"Hvems hustru är Elin Romarhjerta?" Vid denna fråga hade allt det milda i Stephanas väsen försvunnit, och hennes ögon nästan vidgades, då hon fäste dem på Herman, under det att läpparna darrade.

Herman hade blifvit blek och kall vid denna fråga och hela den medfödda stoltheten låg utbredd öfver hans väsen, då han svarade:

"Grefvinnan Elin Romarhjerta blef för elfvä år tillbaka vigd vid mig."

En tystnad uppstod. Stephana hade blifvit så blek, att Herman ett ögonblick fattades utaf en svindlande tanke, men då mötte han Stephanas iskalla blick.

"Vigd och öfvergifven," sade Stephana med ett djupt tonfall.

"Ni känner således Elins öde?"

"Jag vet, att hon af sin man är förskjuten." "Förskjuten. Är det rätta ordet, då man aldrig varit förenade."

"Det vet jag icke, jag är icke stark i logiken, men säg, hvilken dålig handling är det, som gör Elin ovärdig att i er hafva en make?"

"Ingen," svarade Herman.

"Och ändå måste hon vara en främling i ett främmande land, utan rättighet att lefva vid er sida."

"Min fru, ni känner icke under hvilka omständigheter hon blef min hustru."

"Nu erinrar jag mig, att ni sagt att hennes börd gjorde att er mor icke ville erkänna henne för slägt. Ni själf är troligen af samma tänkesätt som grefvinnan."

"Jag var det," svarade Herman med vek röst, "och jag var lycklig så länge jag hyste dessa tänkesätt. Nu..."

Det var något sorgset i grefvins utseende.

"Ni ångrar er grymhet och skulle försona den."

"Jag skulle vilja ångra den — om jag kunde försona den, men emellan mig och Elin ligga känslor så bittra, att det gifves stunder, då jag vore frestad att hata henne."

"Och detta allt af högmödet."

"Högmödet? Gifve Gud att det ännu finnes i mitt bröst, att jag än en gång kände detta stolta förakt för hvarje förenig med de ofräske; men ni har lyckats riva sönder hela det blandande skimmer, och i detta ögonblick vilje jag gifva år af mitt lif, om jag dermed kunde köpa mig fri och ega rättighet att bjuda mitt lif åt den kvinna, jag tillber."

"Ja, ni önskade er fri för att kunna ega den, lyckan att välja er en make ur er egen kass, och likväl skulle ni kanske icke der träffa ett sådant hjerta som Elins."

"Min fru," utropade grefven med värma, "är det väl ni, som skall säga, att jag ännu knäböjer inför bördens? Ni, som slitit ur mitt hjerta hvarje tanke på börd, och gjort mig så ringa inför mig själf, att jag är stolt öfver att vara er tjänare." — Han fattade Stephanas händer och tillade med dämpad röst:

"Har ni sett, hvilket valde ni utöfvar på mig? — Har ni ej förstätt den makt, ni eger öfver mitt hjerta? Och ändå tror ni, att jag är en slaf under högmödet. — Elin är hämnad genom er."

Grefven tystnade, och Stephana satt orörlig, utan att draga sina händer ur hans. Hon liknade en bildstod.

Hon lyfte slutligen upp hufvudet och sade med mild, allvarig röst:

"Herr grefve, hvad ni nu sagt måste af mig betraktas såsom ett utbrott af känslor, hvilkas styrka ni själf överskattar." Nu först drog hon sina händer ur hans, tilläggande: "Ni är man, än mera, än er en man af ära, och således bör ni vara herre öfver edra intryck; låt mig tro att ni, eduru ädling, är en man med kraft, att icke allena bära ett öde, utan och genom makten af er vilja och pliktökans visa att ni icke, såsom de flesta inom er klass är en ömklig slaf under ögonblickets intryck; och låt mig få bibehålla den aktning, jag nu eger för er, och i er en vän, som jag icke behöfver misstro, utan på hvars heder jag kan blindt förlita mig!"

Det låg något värdigt och ändå rent kvinnligt i det sätt, hvarpå Stephana afväjde Hermans utbrott, att det måste hämnas hvarje vidare sådant. Herman-kände djupt det undseende hon nu visade honom, då hon, oakadt han var nära att gömma sig ända derhän, att antyda känslor, dem han såsom gift icke egde rätt att bysa, erbjöd honom att förtfarande vara en vän. För den i grunden verkligt ridderlige Herman var Stephanas sådant sätt, att det måste stå an; också fattade han den hand, hon nyss dragit undan, och sade med allvar:

"Aldrig, min fru, skall ni få skäl att ångra det ädelmod ni nu visat mig. Jag ska' såsom en trogen vän stå vid er sida, så länge ni behöfver mig, och min högsta sträfvan skall blifva att vinna er aktning."

"Tack, och nu är detta samtal gömdt och förgätet," Stephana smålog vänligt. "Jag känner att ve hidanefter skola behandla hvarandra med mera verkligt förtroende och vänskap än tillföre."

Jacobo inträdde och grefven upprepade i tankarna:

"Med mera förtroende och vänskap, och min styrka derigenom komma på ett outhärdligt prof. Men äfven jag vill visa henne, att inom en ädels bröst kan klappa ett hjerta, hvilket låter beherrska sig endast af sina bättre känslor."

En stund derefter kom grefvinnan, stödd på Helfrids arm, in i salongen. Stephana skyndade genast fram för att hjälpa att understödja de vacklande stegen, och grefvinnan log mildt emot Stephana, som alltid visade sig särdeles uppmärksam emot henne och vid alla tillfällen sökte att genom sin aktning och tillgifvenhet blomströ den stolta damens törniga stig till grafven.

"Min fru, ni visar mig så mycken ömhet och gör så mycket för att mitt lif skall vara behagligt, att ni icke kunde göra mer, om ni vore min dotter," sade grefvinnan, då Stephana ordnade kudarna på den pompadur, hvarpå grefvinnan hvilade.

Stephana stödde i detta ögonblick ena knäet på en pall, i en halft knäböjande ställning framför grefvinnan. Vid dennas ord vände Stephana sitt ansigte emot grefvinnan, och man kunde se, huru läpparna darrade, då hon sade:

"Om jag egt förmågan att någon gång göra en stund af ert lif behagligt, skulle jag såsom belöning blott önska, att ni en enda gång kallade mig er dotter."

Grefvinnan smålog emot detta sköna ansigte, som erhöit sitt största behag genom den själ som framlyste derutur, böjde sig ned och tryckte en kyss på Stephanas pannan med de orden:

"Tack, min dotter!"

Stephana nästan sprang upp och det blixtrade förunderligt till i hennes ögon, då de mötte Hermans. Hon hemtade djupt efter andan och sade med ett eget tonfall:

"Ni har en gång kallat mig er dotter, och jag skall hidanefter äfven vara det." Derefter satte hon sig helt lugnt med sitt arbete vid grefvinnans sida. Man kom att tala om franska revolutionen och den massa af fransk adel, som då emigrerade.

"Jag har hört att ni, min fru," sade grefvinnan, "var dotter af en fransk emigrant och härstammade från någon adlig familj. Har jag icke haft rätt?"

Herman, som läste i en tidning, såg upp på Stephana, då hon småleende svarade:

"Nej, grefvinnan, jag eger icke en enda droppe adligt blod i mina ådror; min far var ursprungligen en fattig arbetare och min mor sjömansdotter."

Grefvinnans ögonbrunn rynkades, och en prägel af högdragenhet bortjagade det förut så vänliga uttrycket. Hon flyttade sitt hufvud högre upp på kuddarna, liksom hon dermed velat draga sig ifrån Stephana. Herman såg denna rörelse, och en rodnad af harm, nästan blygsel, öfver modern, återspeglades på hans ansigte. Man kunde deruti läsa en orolig fruktan, att Stephana skulle känna sig sårad; men hon syntes icke ha gifvit akt derpå, ehuru grefvinnans rörelse ingalunda undföllu henne. Det enda hvaraf Herman märkte att hon uppfattat dem, var det medlidsamma leende, som krusade hennes läppar, och den blick af obeskriflig ömkan, hon vexlade med Jacobo, hvilken också med uppmärksamhet följt denna scen. Stephana sade helt lugnt:

"Vi amerikanare veta ej af något annat adelskap än det vi gifva oss själva. — Jag har sökt att blifva en kristen; det är det enda adelskap jag ansett inför Gud."

"Det är en ganska vacker sträfvan och nödvändig för den som vill höja sig öfver en låg härkomst. Dessa bemödanden förtjena icke blott beröm utan äfven aktning. Man erhåller derigenom ett värde, som till någon del försonar hval man genom bördens saknar," svarade grefvinnan med en så förnäm och afmått ton, att Helfrid såg förskräckt på Stephana, och Herman sammanpressade läpparne för att tillbakahålla de ord, som sväfade på hans tunga.

Äfven det föga grannliga uti detta yttrande af den fint uppfostrade grefvinnan emottog Stephana utan att det syntes göra någon verkan. Hon sade småleende:

"Jag för min del har aldrig behöft något, som försonat mig med min börd, tvärtom känner jag mig lycklig att vara dotter till en ringa och ursprungligen fattig man, som genom sin flit, sin duglighet och sin redbarhet skapade sig öfverruende. — Det ligger något obeskrifligt stolt i medvetandet att vara barn af en sådan man, som själf gifvit sitt sitt värde och den aktning man skänkt honom och hvilken är en förtjent hyllning åt den förvärfvande, men icke ärfda förtjensten."

Grefvinnan skiftade färg; Jacobos ögon sade Stephana, att han gillade hennes ord.

"Ah ja," sade grefvinnan med en oerterhärmlig världsölsket, "det är naturligt, min fru, att ni skall vara nöjd med hvad ni eger och sätta det framom hvad ni aldrig kan komma att ega. Med ett par friska armar kan man förvärfa sig penningar och ekonomiskt öfverflöd; men för att skaffa sig ett adelskap erfordras bra mycket mera."

"Eller mindre," svarade Stephana leende. "Kanske det roar grefvinnan att höra litet musik," tillade hon med sin vanliga förbindliga artighet.

"Nej tak, min fru, jag känner mig iafven något klen och ämnar nu draga mig tillbaka till minna rum."

Grefvinnan reste sig och Helfrid skyndade fram för att hjälpa henne. Äfven Stephana erbjöd sig med grefvinnan tog Helfrids arm, vinkade åt Herman och bad Stephana med sin mest nedlåtande förnämhet icke besvärja sig. Den gången förändrade Stephana färg, och det låg något sorgset i det sätt, hvarpå hon tog afsked af grefvinnan.

Sedan den grefliga familjen lemnat rummet, betraktade Stephana och Jacobo hvarandra en stund tiggande, slutligen såde han:

"Hvilken förstånd på all finkänslighet hos dessa aristokrater, hvilket öfvermod!"

"Finkänslighet hos en aristokrat! Jacobo, du vet icke, huru långt i grymhet den der kvinnan gått af högmödet. Men jag skall tillkämpa skrifsens ord på henne: 'Görer godt mot dem som förfölja eder.'"

"Rätt tänkt, Stephana; der ligger ett stolt medvetande i att aldrig ha glömt — att man är kristen."

"Jag trodde verkligen, att hon åtminstone skulle vara känslig för det sätt, hvarpå jag behandlat henne, att hon skulle hålla mig räkning för att jag ställde hela mitt hus till hennes disposition, för att komma henne att glömma de förningar hon genomgått; men jag hade förgäta, att högmödet förvandlar vårt hjerta till ett känslolöst ting. Jag skall visa henne, att jag kan gå lika långt i ädelmod som hon i högmödet; få se hvem af oss som vinner den största skörden af tillfredsställelse!"

"Jag är stolt öfver dig," sade Jacobo och tryckte hennes händer.

"Då vet jag äfven, att jag handlar rätt."

Stephana satte sig i en emma och började sitt arbete. Jacobo upptog en liten annotationsbok, som fallit ned på golvet. Den var af rött morokin, pressad med guld. På permen stod H. R. med en greflig krona öfver. Jacobo räckte den åt Stephana med de orden:

"Till och med på en sådan lapprisak prunkar det grefliga högmödet i skepnad af en krona. Stephana, jag fruktar, att jag alltid blir en främling i vårt fädernesland, emedan jag aldrig skall lyckas försona mig med dess dårskaper och fördomar."

Jacobo öppnade och bläddrade helt afsigtslöst i annotationsboken, under det att Stephana med några rätt karakteristiska drag sökte teckna sina landsmäns fel och dygder. Plötsligt stannade hans ögon på ett af de skrifna plänen. Han läste sakta, utan att Stephana gaf akt derpå, följande ord, tecknade under en fatsatt och pressad blåsipps:

"Lilla blomma! Du har växt upp ibland vårens snö; min kärlek till honom har växt upp ibland fördomarnes drivor. — Båda ären i gåvor af honom; han ingaf mig förmågan att älska, utan att han anade det; han gaf mig dig såsom en helning af våren, och i skolen bidå snart vissna och dö. — Min glädjes vär har varit lika kort som ditt lif, dyra blomma." Långsamt lade Jacobo ihop annotationsboken, hvarrefter han stoppade den i sin bröstficka. Han satt sedan tyst och stirrade framför sig; slutligen afbröt han tystnaden med den frågan:

"Är det sanning, att baron Skjöld har sina tankar på Helfrid?"

"Så påstås det, och nog ser han ganska förtjust ut, när de äro tillsammans, det har du väl själf märkt."

"Nej, vid min ära, om jag det gjort. Jag ger så litet akt på dylika saker. — Tror du Helfrid tager honom, ifall han annäler sig?"

"Ja, det tror jag."

"Hans böjelse är således besvarad?"

"Ingalunda. Helfrid kan med möda fördraga honom, men han är rik och har ett namn, som anstår den stolta modern, hvilket allt kommer att inverka på Helfrid, så att hon af kärlek för modern och för att göra henne lycklig går och gör sig själf olycklig."

"Helfrid skulle likväl icke vara mäktigt ett sådant offer, om hennes hjerta vore fäst vid någon annan."

"Hon skulle äfven då uppoffra sin kärlek. För modern och brodern kan hon uppoffra allt. Hennes egen lycka betyder ingenting, då det gäller dem hon älskar. Sådan är Helfrid; den gifvna ända till den gränslöaste selförsakelse."

"Ja, hon är en högsint flicka," sade Jacobo tankfullt.

Följande morgon, då Helfrid helt tidligt, medan modern sov, gjorde sin vanliga promenad till de sjuka, dem hon tagit under sitt beskydd, mötte hon Jacobo.

"Vi fingo icke återse er i går afton," sade han.

"Jag kunde icke lemna mamma," svarade Helfrid, som med mötet med Jacobo fått en liflig färg.

"Ni hade i salongen tappat något, som jag önskade att ha haft tillfälle att återlemna i går afton, men jag har måst uppskjuta dermed till i dag." Jacobo förde handen till bröstfickan; men innan han hann taga upp den ur fickan, sade Helfrid rodnande:

"Ah! ni menar min annotationsbok. Jag låt söka den i salongen i går afton, utan att man fann den."

"Det var därför, att jag redan hade hittat den." Jacobo räckte Helfrid boken. De gingo tiggande en stund vid hvarandras sida. Hastigt vände Helfrid ansigtet emot Jacobo, frågande:

"Har ni öppnat den?"

"Ja, och nyfikenheten förlödde mig att läsa en af edra anteckningar. Ni ser missnöjd och tycker med skäl att det icke var grannliga gjort af mig, hvilket jag medger, men den gången handlade jag orätt med berädd mod."

"Och hvarför?"

"Derför att det var en annotationsbok, och jag liksom tyckte mig ega en liten rättighet öfver er."

"Öfver mig?" Helfrid sänkte de stora djupblögon till marken.

"Ja, jag trodde mig öfver er ega ett visst inflytande; och att jag icke misstog mig, fann jag af innehållet ut af en annotationsbok."

Helfrid teg, men hon kände att den sårade stoltheten frampressade tårar.

"Fröken Romarhjerta," återtog Jacobo med en af rörelse vibrerande röst, "det smärzar och sårar er, att jag känner en hemlighet; ni finner

det orätt af mig att jag icke ljuger okunnighet derom; jag ljuger aldrig, och jag tror icke att lögnen medför något godt. — Då jag säger: jag vet att ni älskar mig, sker det icke för att bereda mig en triumf, som pressar tårar af fördomjulkelser ur edra ögon, utan därför att jag känner mig rörd och tacksam samt önskade, att denna er känsla skulle kunna bidra till att ur er ädla själ utplåna alla de fördomar, som vilja kasta sin skugga öfver den. Jag vet, min fröken, att kärleken eger förmågan att förädla ett hjerta sådant som ert, hvilket endast klappar för det goda. Ni lider af hvad jag nu säger. Ni erfar en känsla af blygsel öfver att jag icke allenast vet utan talar om er kärlek; men äfven deruti beherrsas ni af en falsk stolthet; ty ingen ren och upphöjd känsla kan nogonsin förnedra. Det ligger en mycket orätt uppfattning af vårt menskliga värde, då vi tro det. Var förvissad, att min aktning för er är oförändrad. Den är större än någonsin."

"Svagheten ingifver aldrig aktning," hviskade Helfrid.

"Benämner ni kärleken för svaghet?"

"Ja," sade Helfrid med stadig röst och höjde det sänkta hufvudet. "Den är en svaghet, då man utan motstånd öfverlemnar sig åt de intryck, hvilka liksom rycka en med sig, utan att man kämpar emot, och churu man vet att pligt och samvete borde resa sig upp deremot. — Det är icke min känsla för er, som fördomjulkar mig, utan vissheten af min svaghet att hafva öfverlemnat mig åt den, då intet gaf mig anledning dertill."

"Intet?"

"Har jag ej rätt? — Har väl något från er sida bort som mig kunna väcka annat än vänskap och aktning, och innebär det ej en verklig, oförlätlig svaghet att göra sig till slaf af intryck, dem man själf frammanat och närt utan all anledning. Ni skall aldrig lyckas öfvertyga mig, att jag icke är en svag stackare, och detta medvetande, att ni måste finna mig sådan, är det som fördomjulkar mig."

"Låt oss ett ögonblick helt lugnt skärskåda eder uppfattning och edra känslor, och ni skall blifva tvungen det ni bedömt ert eget inre orätt. — Hvarpå bör all verklig kärlek grunda sig? På aktning och på den föreställning om upphöjda egenskaper, vi göra oss om den person, hvilken egt förmågan att genom en eller annan egenskap intressera oss; och utan att vi dervid sätta oss ned och beräkna om denne för oss fattat samma intresse och samma känsla. — Kärleken, då den är hvad den bör vara, är en af hjertats renaste och skönaste känslor, är äfven den en skapelse, af våra rent ideella förmogenheter, hvilken gör, att vi hos en viss person söka i vår föreställning sammanföra allt skönt, ädelt och idealiskt, som vi själfva tänkt oss. Vi se i denna persons ord, handlingar och företag alltid det vi själfva beundra, och tro verkligen att allt härflyter ifrån de bevekelsegrunder, vi i vår fantasi uppställt som den högsta. Det är sålunda icke personen vi egentligen älska, utan det inom oss boende ideale, som vi öfverflyttar på densamma, oftast af egen annan anledning än att en person eger något i sitt yttre, som öfverensstämmer med den bild, vi uppjort i vår fantasi. Nå väl, min fröken, ligger det väl i en sådan skapelse af vårt inre något som kan få namn af svaghet, eller hvaröfver vi inför oss själfva och andra behöfva blygas? Nej. — Vi kunna endast beklaga, ifall den person, omkring hvilken vår sköna dröm vänder sig, icke i något fall motsvarar den, utan vid närmare granskning befinnes vara ett oss ovärdigt föremål. Då först ega vi skäl att anklaga oss själfva för svaghet, emedan vår inbillning så fulkomligt vilseledt oss, att vi icke låtit förstänndet granska halten af dens värde, på hvilken vi lösade vårt hjertas ädlaste skatter. Ofta få vi betala en dylik higrande villa med förlusten af vårt lugn för hela lifvet, och ännu i sommaren af vår lefnad stå plundrade på hopp och tro, utan mål för vår straffan, utan ljuka för vår framtid."

Jacobo hade talat med så djupa allvar, att Helfrid tyckte att hennes hjerta darrade.

"Och ni själf har så der fått betala en dylik dröm, och står nu utan mål för er sträfvan, utan hopp om lycka för framtiden?"

"Jag hade kunnat få betala den så, ifall icke i min själ funnits nog energi för att i en nyttig verksamhet söka en, ehuru ringa, ersättning för den lycka jag försplit, genom att slösa en skön dröm på ett föremål, som ej motsvarade den."

En paus uppstod. Båda gingo tankfulla. Slutligen sade Jacobo med sitt vänliga uttryck:

"Icke sant, fröken, nu, sedan jag själf gjort mig till er förtrogn, skal ni visa mig den godhet att låta mig få förfilva det."

"Herr Lange," sade Helfrid, "med något osäker röst, "glöm den upptäkt ni gjort!"

"Jag skall söka glömma, efter ni så önskar; dock jag vet det ändå, men jag skal aldrig göra något bruk af hvad jag vet."

"Tack!" Helfrida räckte honom handen.

"Icke ni skall tacka mig, utan jag er för denna stund. — Jag vet, att såsom vi nu skiljas, skola vi kanske icke mera mötas, ty ni skall möjligen emellan er och mig resa ett isberg af glömmet för att utplåna ända till skuggan af minnet utaf detta samtal, men jag skall ändå alltid veta att den, åt hvilken fröken Helfrid en gång skänkt sin kärlek, skall evigt ega den, om hon än begrafs sina känslor aldrig så djupt och omgif den med den mest ogenomträngliga slöja."

"Är detta att glömma?"

"Jag glömmet inför er; jag vet inför mig själf." Jacobo tryckte Helfrids hand och aflysnade sig.

Hufvudet

Så skadat att jag var nära på galen.

Kunde ej sova — kunde knappast ligga ner.

Dr. Miles' Nervine kurerade mig fullkomligt.

"För ett år sedan led jag af en mycket svår nervinnesmakt. Jag var rädd för alla, kunde ej läsa, icke skriva, icke sova, och till slut blef jag så dålig, att ett enda ord till mig på ett öfver mig, jag kunde ej höra och knappast ligga och sova. Ibland kom det som om jag hade en klump i halsen och som om jag var på ett öfver mig. Jag var alldeles förtvålad och icke till sig beredd. Men Dr. Miles' Nervine kurerade mig."

Dr. Miles' Nervine kurerade mig fullkomligt.

Dr. Miles' Nervine kurerade mig fullkomligt.

Dr. Miles' Nervine kurerade mig fullkomligt.

Dr. Miles' Nervine kurerade mig fullkomligt.

Dr. Miles' Nervine kurerade mig fullkomligt.

Dr. Miles' Nervine kurerade mig fullkomligt.

Dr. Miles' Nervine kurerade mig fullkomligt.

Dr. Miles' Nervine kurerade mig fullkomligt.

Dr. Miles' Nervine kurerade mig fullkomligt.

Dr. Miles' Nervine kurerade mig fullkomligt.

Dr. Miles' Nervine kurerade mig fullkomligt.

Dr. Miles' Nervine kurerade mig fullkomligt.

Dr. Miles' Nervine kurerade mig fullkomligt.

Dr. Miles' Nervine kurerade mig fullkomligt.

Dr. Miles' Nervine kurerade mig fullkomligt.

Dr. Miles' Nervine kurerade mig fullkomligt.

Dr. Miles' Nervine kurerade mig fullkomligt.

Dr. Miles' Nervine kurerade mig fullkomligt.

Dr. Miles' Nervine kurerade mig fullkomligt.

Dr. Miles' Nervine kurerade mig fullkomligt.

Dr. Miles' Nervine kurerade mig fullkomligt.

Dr. Miles' Nervine kurerade mig fullkomligt.

Dr. Miles' Nervine kurerade mig fullkomligt.

Dr. Miles' Nervine kurerade mig fullkomligt.

Dr. Miles' Nervine kurerade mig fullkomligt.

Dr. Miles' Nervine kurerade mig fullkomligt.

Dr. Miles' Nervine kurerade mig fullkomligt.

Dr. Miles' Nervine kurerade mig fullkomligt.

Dr. Miles' Nervine kurerade mig fullkomligt.

Dr. Miles' Nervine kurerade mig fullkomligt.

Dr. Miles' Nervine kurerade mig fullkomligt.

Winnipeg.

Lutheriska församlingen håller sin årliga kyrkostämman torsdag afton nästa vecka i kyrkan.

President Mackenzie och "manager" James, af C. N. R., har varit anslått till Winnipeg för att taga i övervägande G. T. P. församlingens gemensamma station för de olika busarna härstädes.

Ruskigt uppträde på en skan dinstad på Fredens lördag kväll fick en dansk, som var närvarande på en dansställning i Patrick Hall, sitt ensa öga korsadt därigenom att en sondersk gen butelj kastades handlost bland mängden af en berusad person. Gaf man måste tagas ut. Gärning mannen häktades.

Pastor J. M. Florell har signerat från sin plats som missionsföreläsare i församlingens föreståndare i att bidrag till det tillägg som ägnas sig åt sin verksamhet i tidningsman.

Föreningen Nordens ordinarie möte hölls i onsdags. 6 nya medlemmar tillträdde inlemnade. Kassan och revisionsberättelsen framlades. En af församlingens medlemmar - J. A. Nilson - rapporterade halva allidit i Minnesota. Nästa möte hålles onsdagen den febr., då stadgarne, som vid detta möte måste godkännas, komma att behandlas.

"På Skidor" höll i lördags ett talrik besök till Woodmen Hall i Louise Bridge. Dansen trädde med lit och lust, och alla voro muntra och glada.

"Framtidens Hopp" afhöll sin andra föreläsning på föregående fredag. Pastor A. G. Olsson höll ett anslående tal öfver ämnet "Minnet och hoppet". Talrika demonstrationer och sångnummer följde, samt kaffe med dopp för höjde festligheten.

Hoover and Towns klädesfabrik på James street öst blev i tisdags mörse fullständigt skändt af eld. Byggnaden var packad med klädesvaror från goll till jack, och förhusten öfverskrider \$100,000. Mr. John Anderson, föreståndare för skrädderdelningen och delägare i firman, gör också en ganska känslbar förlust.

Meddelanden för "Canadas" extra nummer mottagas i form af opinionsyttringar, och ombedjas af följande, präster, och andra, som önska framhålla sina respektiva åsikter, att aflatta kortfattade uttalanden, passande för detta nummer.

Föreningen Nordens familjefest i Lutheriska kyrkans underverning i lördags torsdag var synnerligen väl lyckad. De närvarande läro sig berättelserna om smaka och synnerligen anögnasbordet, anordnat af Mrs. Forslund, var charmant. Ett omväxlande och trevligt program utfördes af såväl föreningsmedlemmar som utomstående.

Orphej Drängar läro sina malmtoner fjöda, och en orkester af våra bästa yngre förmågor på musikens fält lockade åskor af åttio tilltalade satta ett par violinsolon, herrar Ax. Hedberg och C. A. Jacobson sjöng på några solo nummer. Deklamation utfördes af herrar J. E. Ullström, Joh. Fors, Olof Person och Alb. Ericson.

Mr. J. P. Johnson, som under många år haft anställning för "Canada", har nu fått en ansvarfull plats hos firman Christie and Heubach, 191 Bannatyne st., som är en af de största fastighetsaffärer i Winnipeg. Denna firma har funnit det nödvändigt att skaffa sig en skandinavisk representant på sitt kontor för att på ett tillfredsstillande sätt kunna göra affärer med skandinaverna, som blifva allt mer talrika i vår stad. Mr. Johnson gör det till sin särskilda uppgift att tillse affärens intresse bland skandinaverna.

DEN DÄR HOSTAN. Det är på tiden att ni får den där hostan botad. Låt den inte hålla på. Bota den genast med MONKS' LUNG CURE.

ROSEMARY. Den är på tiden att ni får den där hostan botad. Låt den inte hålla på. Bota den genast med MONKS' LUNG CURE.

ROYAL CROWN SOAP. Hardt och mjukt Vatten. THE ROYL CROWN OAP.

NI VET ICKE AF GODT KAFFE. Blue Ribbon, Winnipeg.

JOHN MATTSONS Snickerifabrik. 300 Pacific Ave.

Speceri Hand. Vi äro ensamförsäljare i Canada för Tjondhjem Preservit.

GUSTAFSON & CO. 325 LOGAN AVENUE, WINNIPEG.

SKANDINAVIA VÄROR. 408 LOGAN ST.

Dominion Teater. PORTAGE AVE. EAST.

Dr M. C. Clarke. KONTOR ÖFVER CRAIG'S DRY GOODS.

VED & KOL. Vid behof af allt slags bränsle.

D. A. SCOTT, KOBOLDS SLAGTERI. Ni kan vara öfvertygad, att vi alltid ha...

Stor jul-basar. Grocerier, Klädes- och Tygvaror, Skodon, Leksaker m. m.

D. W. Griffith, FINSKRADDARE. Ett utvaldt lager af moderna tyger.

Rud & Smith, MÅLARE. Målning, Tapetsering, Limfäring.

ÖL & PORTER samt Svagdricka. Våra utmärkta öl- och portersorter.

KOL. Hard Kol, per ton, \$11.00. Hocking Valley, 9.00.

Tillkännagivande. För svenske undersåtar, som äro bosatta i Canada.

SVENSK SKOMAKARE! Undertecknad rekommenderar sig härmed till utförande af allt slags skomakeriarbete.

Ett stort och fint Lager af Mobler till billigaste pris. 684/86 Main Street.

Kola Vin. ETT FRIVILLIGT INTYG. Miss Angelina Bryans, den unga och vackra dottern till Mr. Alex. Bryans.

Coodalls Studio. Uppskattar Ni ett Fotografi? Härmed Eder af en vän?

Lotter Louise Bridge. Trehundra lotter finnas nu till salu för endast \$200.00 per stycke.

Christie & Heubach, 191 BANNATYNE AVE., Winnipeg, Man.